

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 9 januari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0391
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0181/A

Verzoekende partij	de heer José WITTERS vertegenwoordigd door advocaten Laurent PROOT en Sofie DE MAESSCHALCK met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Kasteellaan 141
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Leen LIPPEVELDE
Tussenkommende partij	de heer Stefaan DE WITTE vertegenwoordigd door advocaat Pieter VAN ASSCHE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 18 november 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 22 september 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 19 mei 2016 onontvankelijk verklaard.

Met de beslissing van 19 mei 2016 heeft het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van zes gegroepeerde eengezinswoningen op de percelen gelegen te 9032 Gent (Wondelgem), Woestijnegoedlaan (lot 9), met als kadastrale omschrijving afdeling 30, sectie C, nummers 24C2, 59H en 62N2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 27 januari 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad verleent de tussenkomende partij met een beschikking van 13 maart 2017 toelating om in de debatten tussen te komen.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 17 oktober 2017.

Advocaat Sofie DE MAESSCHALCK voert het woord voor de verzoekende partij. Mevrouw Leen LIPPEVELDE voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Veerle TOLLENAERE, *loco* advocaat Pieter VAN ASSCHE, voert het woord voor de tussenkomende partij.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 29 maart 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van zes gegroepeerde eengezinswoningen” op de percelen gelegen te 9032 Gent (Wondelgem), Woestijnegoedlaan.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, vastgesteld met koninklijk besluit van 14 september 1977 in woongebied.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Afbakening Grootstedelijk Gebied Gent’, goedgekeurd op 16 december 2015, maar niet in een gebied waarvoor stedenbouwkundige voorschriften werden bepaald.

De percelen liggen als lot 9 binnen de omschrijving van een vergunde niet-vervallen verkaveling ‘1980 WO 021/00’ van 2 februari 1981, zoals gewijzigd op 16 juli 1991 en op 26 november 2015. De verzoekende partij heeft bij de Raad een vordering tot vernietiging ingesteld tegen de verkavelingswijziging van 26 november 2015. Deze procedure is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1516/RvVb/0272/A.

De dienst Stadsarcheologie Gent adviseert op 11 april 2016 voorwaardelijk gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 10 mei 2016 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 19 mei 2016 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomenende partij.

Tegen die beslissing tekent onder meer de verzoekende partij op 20 juli 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Op 2 september 2016 dient onder meer de verzoekende partij een aanvullende nota in.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 8 september 2016 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Na de hoorzitting van 20 september 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 22 september 2016 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“ ...

2.1 De juridische aspecten

Ingevolge artikel 4.7.21, §3 VCRO dient het beroep op straffe van onontvankelijkheid ingesteld te worden binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat:

- 1° voor wat betreft het beroep ingesteld door de aanvrager: de dag na deze waarop het afschrift of de kennisgeving, vermeld in artikel 4.7.19, §1, eerste lid, werd betekend;*
- 2° voor wat betreft het beroep ingesteld door de leidend ambtenaar van het departement of door de leidend ambtenaar van het departement of agentschap waartoe de adviserende instantie behoort, aangewezen krachtens artikel 4.7.16, §1, eerste lid: de dag nadat het afschrift of de kennisgeving, vermeld in artikel 4.7.19, §1, tweede lid, werd betekend;*
- 3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende : de dag na de startdatum van de aanplakking.*

De beslissing werd op vrijdag 20 mei 2016 aangeplakt.

De aanplakking werd door de stadsdiensten tot 2 maal toe gecontroleerd.

De termijn van 30 dagen waarbinnen de derden beroep konden instellen ving dus aan op zaterdag 21 mei 2016 en eindigde op maandag 20 juni 2016.

Het pas op woensdag 20 juli 2016 ingesteld derdenberoep is dus laattijdig ingesteld en dient derhalve als onontvankelijk te worden verworpen.

De argumentatie van appellant dat de aanplakking niet correct zou zijn gebeurd overtuigt niet. De stad attesteerde de aanplakking, en stelde geen gebreken vast. De aanplakking gebeurde op een hek dat het perceel afsluit. Dat dit hek niet op de rooilijn staat maar een goeie meter / een kleine 2 meter achter de rooilijn maakt niet dat de aanplakking niet leesbaar was. De aanplakking kon zonder problemen gelezen worden door derden.

2.2 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het derdenberoep als onontvankelijk dient te worden verworpen.

De bestreden beslissing kan dan haar rechtskracht hernemen.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

In zoverre de tussenkomende partij de ontvankelijkheid van het enig middel betwist, wordt verwezen naar de hiernavolgende beoordeling van dit middel.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept de schending in van artikel 4.7.21, §3 VCRO en artikel 4.7.19, §2 VCRO en van een aantal algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij voert aan dat de aanplakking van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen op een gebrekkige wijze is gebeurd.

De verzoekende partij benadrukt dat de mededeling zichtbaar én leesbaar dient te zijn vanaf de openbare weg en verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad.

De verzoekende partij herneemt haar argumentatie uit haar administratief beroepschrift en aanvullende nota waarin zij uiteenzet waarom de aanplakking gebrekkig is.

Volgens de verzoekende partij is het vooreerst merkwaardig dat slechts één aanplakingsformulier werd gebruikt voor drie verschillende stedenbouwkundige vergunningen.

Verder stelt de verzoekende partij dat de vermeende aanplakking gebeurde aan een poort, die kan worden opengedraaid, wat niet in overeenstemming is met artikel 4.7.19, §2 VCRO (cfr. RvVb 5 april 2016, nr. RvVb/A/1516/0920). Deze poort is immers niet gelegen aan de openbare weg, maar op twee meter afstand van het voetpad. Volgens de verzoekende partij is deze poort verscholen achter dikke hagen, die op het ogenblik van de vermeende aanplakking sterk volgroeid waren.

De verzoekende partij stelt dat deze omstandigheden ertoe geleid hebben dat de omwonenden de aangeplakte mededeling niet konden opmerken. Zij besluit dat de aanplakking gebrekkig is zodat de beroepstermijn geen aanvang heeft genomen.

2.

De verwerende antwoordt dat niet vereist is dat voor elke vergunning afzonderlijk een mededeling moet worden aangeplakt.

Zij licht vervolgens toe dat de mededeling werd aangeplakt op 20 mei 2016 en dat die aanplakking tweemaal werd gecontroleerd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde (op 9 juni 2016 en op 21 juni 2016). In het attest van aanplakking wordt bevestigd dat de mededeling gedurende 30 dagen werd uitgehangen.

Volgens de verwerende partij blijkt uit de foto's dat de aanplakking is gebeurd aan een poort die onmiddellijk grenst aan de openbare weg en wordt niet aangetoond dat die niet zichtbaar of leesbaar zou zijn. De verwerende partij stelt dat het ter zake geen poort betreft die regelmatig openstaat, zodat de analogie met het aangehaalde arrest van de Raad (RvVb 5 april 2016, nr. RvVb/A/1516/0920) niet opgaat.

De verwerende partij besluit dat de aanplakking correct is gebeurd zodat het administratief beroep van de verzoekende partij terecht laattijdig werd verklaard.

3.

De tussenkomende partij werpt op dat het middel beperkt is tot opportuniteitskritiek en 'sfeerschepperij' zodat het onontvankelijk is.

Zij stelt verder dat de aanplakking plaatsvond overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO. De tussenkomende partij verwijst naar de bewijskracht van het attest van aanplakking, naar de toelichting van de juridische dienst van de stad Gent en de fotoreportage uit het administratief dossier.

Volgens de tussenkomende partij heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd waarom zij de argumenten van de verzoekende partij niet bijtreedt.

De tussenkomende partij merkt op dat de poort waaraan werd aangeplakt, nooit openstaat. Verder stelt de tussenkomende partij dat niet expliciet vereist is dat de aanplakking leesbaar moet zijn vanop de openbare weg (cfr. RvVb 16 februari 2016, nr. RvVb/S/1516/0607). Volgens de tussenkomende partij was de mededeling afdoende zichtbaar indien men recht tegenover de poort stond.

De tussenkomende partij merkt nog op dat de verzoekende partij extra waakzaam diende te zijn gelet op de voorafgaande procedure omtrent de verkavelingswijziging.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij dat het middel geen opportuiniteitskritiek betreft, maar wel degelijk betrekking heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij benadrukt het belang van een correcte aanplakking rekening houdend met de relatief korte beroepstermijn en het feit dat de aanplakking voor haar de enige mogelijkheid was om kennis te nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij herhaalt dat de aanplakking niet zichtbaar en leesbaar was vanaf de openbare weg. Zij werpt op dat het toch niet de bedoeling mag zijn dat zij andermans privaat domein zou moeten betreden om het formulier te kunnen lezen. De verzoekende partij stelt dat zij wordt geconfronteerd met een negatieve en retroactieve bewijslast om aan te tonen dat de aanplakking gebrekkig was.

Volgens de verzoekende partij diende de aanplakking te gebeuren ter hoogte van de scheidingslijn met het voetpad, en dus niet op de achterliggende poort.

De verzoekende partij wijst er op dat, ondanks de waakzaamheid van de omwonenden, niemand het formulier heeft opgemerkt, wat een bijkomende aanduiding is van het gebrekkig karakter van de aanplakking.

Tot slot wijst de verzoekende partij op artikel 59 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: OGVB) waarin omtrent de aanplakking wordt bevestigd dat de affiche altijd goed leesbaar moet zijn vanaf de openbare weg en dat de aanplakking moet gebeuren op de grens tussen het openbaar en privaat eigendom.

5.

De verwerende partij heeft geen laatste nota ingediend.

6.

De tussenkomende partij herhaalt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting dat de motieven in de bestreden beslissing afdoende tegemoetkomen aan de argumentatie van de verzoekende partij. De tussenkomende partij merkt nog op dat deze beoordeling eensluidend was met de inhoud van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij voert in essentie aan dat de aanplakking van de mededeling dat de stedenbouwkundige vergunning werd verleend, gebrekkig is en niet gebeurde overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO.

1.1

De tussenkomende partij werpt op dat het middel onontvankelijk is omdat het beperkt zou zijn tot opportuiniteitskritiek.

Krachtens artikel 4.8.2 VCRO, zoals het gold ten tijde van het instellen van het beroep bij de Raad, spreekt de Raad zich als administratief rechtscollege uit over de beroepen die worden ingesteld

tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen genomen in laatste aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning.

Met de bestreden beslissing heeft de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partij onontvankelijk verklaard. Deze onontvankelijkheidsbeslissing is een voor de Raad aanvechtbare vergunningsbeslissing (*Parl.St.*, VI.Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, blz. 195, nr. 570).

Wanneer de verzoekende partij een onregelmatigheid aanvoert en de Raad vaststelt dat de bestreden beslissing onregelmatig is, vernietigt hij deze beslissing overeenkomstig artikel 35 DBRC-decreet. Deze bevoegdheid is in beginsel beperkt tot een wettigheidscontrole en verleent de Raad niet de mogelijkheid zich in de plaats te stellen van het vergunningverlenend bestuursorgaan.

Uit het middel blijkt niet dat de verzoekende partij zou aansturen op een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de opportuniteit van de beslissing.

In het enig middel zet de verzoekende partij immers in essentie uiteen dat er geen sprake was van een regelmatige aanplakking overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO zodat haar administratief beroep ten onrechte laattijdig werd verklaard.

De exceptie van de tussenkomende partij wordt verworpen.

1.2

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift de ingeroepen middelen bevat. Een middel dient te bestaan uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze volgens de verzoekende partijen wordt geschonden.

De verzoekende partij voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, maar verduidelijkt niet waarom dit beginsel geschonden wordt geacht zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

2.

De verzoekende partij is een derde-belanghebbende voor wie de administratieve beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt het volgende:

“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

Uit deze bepaling volgt dat de aanplakking dient te gebeuren “op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft”. De Vlaamse regering heeft tot op heden geen aanvullende vereisten opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen.

De in artikel 4.7.19, §2 VCRO vermelde termijn is een vervaltermijn. Deze bepaling, en de wijze waarop de beroepstermijn begint te lopen (*de dag na de startdatum van de aanplakking*) moet strikt worden geïnterpreteerd, temeer daar de keuze voor een aanplakking als start voor de berekening van de beroepstermijn voor derde-belanghebbenden, ingegeven is door het principe om zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen aan de aanvrager.

Wanneer de verzoekende partij, als derde-belanghebbende, de (regelmatige) aanplakking betwist, en daarmee dus ook de startdatum van haar beroepstermijn, draagt zij in beginsel de bewijslast. Zij moet aantonen dan wel aannemelijk maken dat de aanplakking door de aanvrager niet gebeurde overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO. Zij moet daarbij concrete elementen aanvoeren die wijzen op het ontbreken van een (regelmatige) aanplakking of wijzen op een onregelmatig attest van aanplakking. De loutere bewering dat er geen sprake was van een (regelmatige) aanplakking, volstaat niet (cf. *mutatis mutandis* bij het instellen van een administratief beroep: *Parl. St.* VI. Parl., 2008-2009, stuk 2011/1, p. 188, nr. 577).

Sinds het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011 (nr. 8/2011) kan niet ernstig meer worden betwist dat de beroepstermijn ingaat de dag na de startdatum van aanplakking. Bovendien wordt met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen dat dit een geschikte vorm van bekendmaking is, mede omwille van het feit dat de gemeentelijke overheid dient te waken en te attesteren over de aanplakking.

Het attest van aanplakking vormt een belangrijk bewijsmiddel om de datum van aanplakking aan te tonen, maar deze datum kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die moeten worden geëvalueerd.

Tot zolang de Vlaamse regering geen aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen, kan enkel rekening gehouden worden met artikel 4.7.19, §2 VCRO. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een omgevingsvergunning, zodat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 59 OGVB. Uit de voorbereidende werken van het OGVB blijkt alleszins niet dat deze bepaling zou moeten worden opgevat als een codificatie van reeds bestaande vereisten.

3.

Op 19 mei 2016 heeft het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent drie stedenbouwkundige vergunningen verleend aan de tussenkomende partij ter realisatie van de verkavelingswijziging van 26 november 2015:

- de stedenbouwkundige vergunning voor drie koppelwoningen op lot 3, 4 en 5 (bij de stad Gent gekend onder dossiernr. 2016/07044);
- de stedenbouwkundige vergunning voor zes gegroepeerde eengezinswoningen op lot 9 (bij de stad Gent gekend onder dossiernr. 2016/07045);
- de stedenbouwkundige vergunning voor drie koppelwoningen op lot 6, 7 en 8 (bij de stad Gent gekend onder dossiernr. 2016/07046).

Met een aangetekende brief van 20 juli 2016 heeft onder meer de verzoekende partij administratief beroep ingesteld tegen de stedenbouwkundige vergunning voor de zes gegroepeerde eengezinswoningen op lot 9.

In navolging van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt de verwerende partij dat dit administratief beroep laattijdig werd ingesteld.

4.

Met de verzoekende partij wordt vastgesteld dat de mededeling inzake de drie stedenbouwkundige vergunningen van 19 mei 2016 werden aangeplakt met één formulier. Deze werkwijze is weliswaar ongebruikelijk, maar op zich nog niet misleidend of strijdig met artikel 4.7.19, §2 VCRO.

Het attest van aanplakking vermeldt als eerste dag van aanplakking: 20 mei 2016. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij opwerpt, is het attest van aanplakking niet louter gebaseerd op een verklaring op eer van de aanvrager. Uit het attest blijkt immers dat de (gedelegeerde van de) gemeentesecretaris de aanplakking ter plaatse heeft gecontroleerd op 9 juni 2016 en op 21 juni 2016. De verzoekende partij toont niet aan dat het attest van aanplakking op onwettige wijze werd afgeleverd of door valsheid zou zijn aangetast.

De juridische dienst van de stad Gent bezorgt met een e-mail van 9 augustus 2016 haar opmerkingen over het administratief beroep (stuk 7 administratief dossier). Uit deze e-mail blijkt onder meer:

- een medewerker van de stad Gent heeft de aanplakking ter plaatse tweemaal gecontroleerd overeenkomstig de interne richtlijnen (bijlage 1 bij de e-mail);
- het dossier bevat een foto van het aangeplakte formulier (bijlage 2 bij de e-mail);
- het dossier bevat een foto (Google Maps) van de poort waaraan de mededeling werd aangeplakt (bijlage 3 bij de e-mail);
- de twee data van controle ter plaatse (9 juni 2016 en 21 juni 2016) worden vermeld in de attesten van aanplakking (bijlage 4 bij de e-mail);

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de aanplakking gebrekkig zou zijn.

Het feit dat de aanplakking gebeurde op een poort, volstaat niet om de aanplakking als gebrekkig te beschouwen. De verwijzing naar het arrest van de Raad met nummer RvVb/A/1516/0920 is niet dienend. Het voormelde arrest had betrekking op een aanplakking op een toegangspoort van een parking en er werd aangetoond dat deze poort regelmatig helemaal werd opengedraaid zodat de aanplakking alleszins niet voortdurend zichtbaar was.

Ter zake gebeurde de aanplakking aan een poort waarmee een braakliggend perceel wordt afgesloten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de kwestieuze poort soms opengedraaid stond waardoor de aanplakking onderbroken werd.

De loutere bewering dat de poort zich zou bevinden op een afstand van 2 meter van de openbare weg, houdt niet in dat de mededeling niet afdoende zichtbaar of leesbaar zou zijn voor voorbijgangers. Tot zolang de Vlaamse regering geen inhoudelijke of vormelijke vereisten oplegt waaraan de aanplakking moet voldoen, kan een verzoekende partij bovendien niet eisen dat het 'mededelingsdocument' een welbepaald formaat moet hebben en of de tekst een welbepaald lettertype en grootte.

Gelet op de voorgeschiedenis van het dossier, mag verwacht worden dat een derde-belanghebbende, wanneer zij aan een braakliggend perceel een aanplakking opmerkt, zich de moeite getroost te gaan kijken waarover het gaat of zich nader informeert. Uit de foto's van het dossier blijkt dat het aangeplakte formulier afdoende zichtbaar en leesbaar is, in de zin dat de aanplakking duidelijk betrekking heeft op drie stedenbouwkundige vergunningen.

De verzoekende partij voert aan dat de aanplakking moeilijk zichtbaar was omdat de omliggende haag niet gesnoeid was. De foto's die de verzoekende partij hierbij ter staving voegt, illustreren hoogstens de belemmering van een zijdelings aanzicht richting de kwestieuze poort. Het feitenrelaas van de verzoekende partij bevat ook een foto van het vooraanzicht van de poort (verzoekschrift p. 9 'Google Street View'). Uit die foto blijkt dat een aanplakking op de poort zichtbaar was vanop het voetpad indien men recht tegenover deze poort stond (zelfs in de hypothese dat de haag niet gesnoeid was).

De verzoekende partij overtuigt dan ook niet met bewijskrachtige gegevens dat er 'gegronde twijfel' zou bestaan dat het attest van aanplakking onjuist zou zijn of de aanplakking onregelmatig gebeurde.

5.

De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat haar argumentatie uit het beroepschrift en de aanvullende nota niet afdoende werd beantwoord. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing als volgt waarom het administratief beroep laattijdig werd ingesteld:

“ ...

De beslissing werd op vrijdag 20 mei 2016 aangeplakt.

De aanplakking werd door de stadsdiensten tot 2 maal toe gecontroleerd.

De termijn van 30 dagen waarbinnen de derden beroep konden instellen ving dus aan op zaterdag 21 mei 2016 en eindigde op maandag 20 juni 2016.

Het pas op woensdag 20 juli 2016 ingesteld derdenberoep is dus laattijdig ingesteld en dient derhalve als onontvankelijk te worden verworpen.

De argumentatie van appellant dat de aanplakking niet correct zou zijn gebeurd overtuigt niet. De stad attesteerde de aanplakking, en stelde geen gebreken vast. De aanplakking gebeurde op een hek dat het perceel afsluit. Dat dit hek niet op de rooilijn staat maar een goeie meter / een kleine 2 meter achter de rooilijn maakt niet dat de aanplakking niet leesbaar was. De aanplakking kon zonder problemen gelezen worden door derden.

...”

Gelet op de beoordeling onder randnummer 4, kan deze motivering geenszins als onredelijk of onzorgvuldig worden beschouwd.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Stefaan DE WITTE is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 9 januari 2018 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Bart VOETS

Hilde LIEVENS